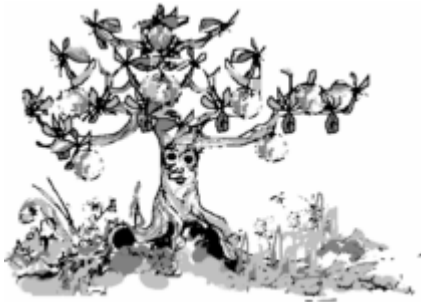

De appelboom

Ik las in een verslag van een lezing van Rob Brunia dat hoogbegaafde kinderen heel vaak de neiging hebben om een foute handeling te koppelen aan: "ik ben in mijn zijn fout". Op zich kreeg ik daar al kippevel van, want hoe vaak komt het in een kinderleven niet voor dat iets fout gedaan wordt. Als je daar dan aan koppelt dat jezelf fout bent, lijkt mij doodeng.

Bas deed het al jaren. Iedere keer als ik een opmerking maakte van: "dat moet je niet doen knul" voordat ik kon uitleggen waarom (democratische opvoeding) was Bas al over de rooie en begon te roepen, gillen dat hij niet deugde, een nul was, niets, beter dood, en dan brak het glas uit de deur, die dicht gesmeten werd, of het schilderij viel van de muur. Bas lag boven op z'n kamer zichzelf dood te wensen.....en ik had m'n mond nog half open met de woorden op m'n lippen van: "ja, maar, zo had ik het niet bedoeld".

Ik heb van m'n eigen kinderen geleerd dat als je ze iets wil uitleggen over hun gevoelens dat je metaforen moet gebruiken die zo ver van hun afliggen dat ze niet instaat zijn om je hele verhaal in een keer af te kraken met hun ijzersterke argumentatie. Als het gaat om hun zelfbeeld hebben ze vaak de argumenten al bedacht om het negatieve zelfbeeld te bevestigen voordat je instaat bent om een aantal positieve punten te noemen

Dus de metafoor werd een appelboom. Ik tekende voor Bas een appelboom op het moment dat ik zeker wist dat ik minstens een uur alleen met hem zou zijn. Een appelboom, vol ritselende gezonde bladeren, een krachtige stam, een boom waar je in het voorjaar van geniet omdat zij zo rijk aan bloesem is, kortom een boom die nooit omgezaagd mag worden zo mooi en vol van leven, in het najaar zo vol met lekkere appels. In de boom hing een rot appeltje. En dat viel van de boom. Ik vroeg aan Bas of nu ook de boom rot was nadat die appel eraf gevallen was. Geheel verontwaardigd (hij houdt van de natuur) riep hij: "nee natuurlijk niet !" Ik vroeg waarom niet, nou er kon van alles mis gaan met zo'n appel, ik kreeg een hele opsomming van oorzaken: wormen, hagel, bevruchting enz. "Dus er is niks mis met de boom als er een appel van af valt ?", "nee zeker niet".

Toen heb ik Bas gevraagd of hij zich wilde voorstellen dat hij een appelboom was en dat ene rotte appeltje een handeling van hem. Ik heb 'm gevraagd als hij een fout maakte of dan de boom rot was, die prachtige sterke boom met z'n frisse groene ritselende bladeren en heerlijke

appels, waar iedereen van genoot. Nee, de boom kon niet rot zijn. Het heeft even geduurd voor hij mijn metafoor accepteerde. Daarna kon ik hem uitleggen wat voor een gezonde boom hij was en hoe veel gezonde vruchten hij droeg, ik heb daar een aantal voorbeelden uit z'n recente verleden voor gebruikt. Uiteindelijk drong het tot hem door.

De essentie zit in het feit dat ik Bas heb kunnen uitleggen dat ik van de boom, de stam, de pracht, de ritseling houd. Dat er af en toe een rot appeltje afvalt, dat hoort bij de natuur en zegt verder niets over de kracht van de boom."Dus Bas ik oordeel je niet op wat je doet maar op wat je bent en wat je bent dat is goed".

Ik moet het nog even afkloppen, maar sinds dit gesprek heeft er geen deur meer geslagen, zegt Bas gewoon sorry en gaan we lekker verder waar we bezig waren. Het moet voor de knul toch ook een hele opluchting zijn dat hij nu weet dat ons houden van niet afhankelijk is van z'n handelen maar dat we gewoon onvoorwaardelijk van hem houden. Het is wel triest dat we hem dit pas op z'n negende jaar duidelijk hebben kunnen maken.

Heel veel dank aan Rob Brunia.

Appelboom wij houden van je!!!!

De moeder van Bas

Marion Knops